

vooral naar het scheen. De eenige maal, in dien winter, dat Huib bij Reelink kwam, beklagde, vlijde, vierde en koesterde hem diens weelderig-mooie vrouw, hem streelende met haar fluweelen blikken, op zoo'n opdringerige manier, dat hij wrevelig besloot ook daar voortaan maar weg te blijven.... Reelink lachte er om. Zeker scharrelt hij zelf met eens anders vrouw, zei Huib in zichzelf.

Een heftige beweging doorschokte de wereld op den achtsten Maart. Revolutie in Rusland! Een geslaagde revolutie — tóch, eindelijk, eindelijk! Huib was er zóó van vervuld dat hij onmiddellijk aan Pauline schreef, een van blijdschap en groote verwachting uitbundigen brief. Kentering, ommekeer — nu begonnen de nieuwe tijden! Deze brief bleek later de eerste en eenige te zijn, dien Pauline nooit ontving, daar de censor hem geheel vernietigde. Gelukkig dat al gauw Huib daar zelf een vermoeden van kreeg en zijn opgewonden epistel door een rustiger en voorzichtiger deed volgen. Maar God, wat verlangde hij ernaar, deze nieuwe groote gebeurtenis, die van zoo-veel invloed kon zijn, met Pauline te bepraten. Verlangen, o zijn verlangen — hij werd er ziek van. Het was of het plotseling aan alle kanten uit zijn lijf zou barsten. Hij smachtte met gloeiende slapen en een dorren mond, hij stikte er soms bijna in, hij mompelde vaak voor zich heen, onverstaanbare woorden. En op een laten avond, alléén in zijn besloten werkkamer — daar hield hij het plotseling niet langer uit. Hij hijgde, hij zag vlammen. Hij greep papier en schreef Pauline, een brief haast onleesbaar van smachtende jacht, smeekte haar thuis te komen, terstond — zij het desnoods maar voor enkele maanden, om dan later weer terug te gaan, gesteld ze zou dat wenschen.... Maar intusschen.... de oorlog.... o neen, neen, het kon niet lang meer duren nu! Duitschland zou het voorbeeld van Rusland zonder twijfel spoedig volgen, den keizer verjagen, de republiek uitroepen. En dan wás het immers uit, vanzelf!

„O kom, kom, mijn liefste, kom weer bij me en laten we weer gelukkig zijn! Gelukkig als vroeger! Kom in mijn armen, o kom toch, ik kán niet langer buiten je, ik kán niet....”

(Wordt vervolgd).

